

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1616 van 11 september 2007
in de zaak X / IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X , van Armeense nationaliteit, op 21 juni 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 mei 2007 waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoorie.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster is van Armeense nationaliteit. Zij verklaart op 7 november 2000 samen met haar echtgenoot het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 8 november 2000 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 24 april 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster heeft een beroep ingesteld tegen voormelde weigeringsbeslissing.

Op 8 juli 2003 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing dat tegen de beslissing van de Commissaris-generaal werd ingesteld bij de Raad van State, werd bij arrest nr.161.742 van 10 augustus 2006 verworpen.

Op 14 mei 2003, diende verzoekster een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van (oud) artikel 9, lid 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 11 mei 2007 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag onontvankelijk en op 22 mei 2007 werd de beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds november 2000 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen heeft gevolgd en een vrienden- en kennisenkring heeft opgebouwd, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 8/11/2000 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 11/07/2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 15/07/2003. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State werd op 10/08/2006 verworpen (RvSt, arrest nr. 161.742).

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000).

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds september 2003 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat de kinderen van betrokkene in België gedoopt zijn, kan niet weerhouden worden als een uitzonderlijke omstandigheid. Betrokkenen toont immers niet aan waarom dit feit het voor haar bijzonder moeilijk maakt zich naar haar land van herkomst te begeven om alsnog een machtiging tot verblijf te verkrijgen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar haar land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene

vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige documenten voor de terugreis te bekomen.”

2. Ontvankelijkheid.

De verwerende partij werpt op dat het verzoekschrift niet ontvankelijk is daar het geen melding vraagt van de taal voor het horen ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/60 Van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen van een verzoekschrift dienen ervoor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze gebeurt. Dit maakt dat, binnen het vreemdelingencontentieux, sommige van deze vermeldingen enigszins soepel kunnen worden geïnterpreteerd in die zin dat de minste miskennis of verzuim niet tot de nietigheid van het beroep moet leiden: het betreffen relatieve in plaats van absolute nietigheden. Het ontbreken van de taal voor het horen ter terechtzitting heeft enkel tot gevolg dat er geen tolk wordt opgeroepen tijdens de zitting van de kamer wanneer deze zou besluiten tot het horen van verzoekster over te gaan. Dit is zeer uitzonderlijk, te meer daar de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen essentieel schriftelijk is (artikel 39/60 van de vreemdelingenwet).

De exceptie kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoekster de schending van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 4 en artikel 2 §1 van het Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster argumenteert dat het voornoemd ministerieel besluit voorziet dat de bevoegdheid van de minister bij een beslissing omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, lid 3 van de vreemdelingenwet, kan worden overgedragen aan de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. De attaché K.V., die de bestreden beslissing heeft genomen, is geen beambte titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. Dit ministerieel besluit, noch enig ander besluit voorziet in de overdracht van bevoegdheid van de minister aan een attaché.

Artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, 7°, en tweede lid, 3 bis, vierde lid, 9, derde lid, 11, 12 bis, tweede tot vierde lid, 13, derde lid, 28, tweede lid, 51/5, § § 1 en 3, 51/6, 51/è, 51/!, eerste lid, 52, 53 bis, 54, § 3, tweede lid, 57, 57/19, eerste en derde lid, 57/23, tweede en derde lid, 57/23 bis, tweede lid, 57/30, § 1, eerste lid, en § 2, 57/33, eerste lid, 57/34, § § 1 en 5, 57/35, § 1, eerste lid, en § § 2 en 3, 57/36, § 2, 58, tweede en derde lid, 61, § 1, tweede tot vierde lid, 63/2, § § 1 en 3, 63/4, eerste lid, 63/5, eerste en derde lid, 72, 74/4bis, § 2, eerste lid, 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°, 74/6, § 1 en § 2, eerste lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren aangewezen bij artikel 2, § 1.”

Terwijl artikel 2, § 1, van voormeld ministerieel besluit bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van artikel 7, tweede tot vierde lid, artikel 25, vierde lid, artikel 27, eerste en derde lid, en artikel 29, tweede lid van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in de vakklasse A1 is ingedeeld.”

Uit het door de verwerende partij neergelegde en door verzoekster niet betwiste attest (stuk 2), blijkt dat Mevr K.V. als contractueel attaché tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de Dienst Humanitaire Regularisatie en dat zij ingevolge het Ministerieel Besluit van 17 mei 1995, artikel 4, gemachtigd is beslissingen te nemen omtrent aanvragen tot machtiging tot verblijf.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de redelijke termijn als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt dat zij een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend op 14 mei 2003. De bestreden beslissing werd genomen op 11 mei 2007 en werd betekend aan verzoekster op 22 mei 2007. Meer dan vier jaren heeft zij moeten wachten tot zij in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. Verzoekster stelt dat de beoordelingselementen die in de rechtspraak worden gehanteerd om de redelijke termijn in concreto te beoordelen, het belang en het dringend karakter van de zaak betreffen, de complexiteit ervan en het gedrag van het bestuur en van de bestuurde. Verzoekster stelt verder dat haar aanvraag tot machtiging tot verblijf betrekking heeft op haar persoon en haar gezin en alleen al daarom de zaak belangrijk en dringend maakt. De impact op de persoonlijke levenssfeer is enorm. De aanwezigheid van minderjarige schoolgaande kinderen verhoogt het belang en het dringend karakter nog in aanzienlijke mate. Het belang van de aanvraag steeg nog meer vanaf het ogenblik dat zij niet meer legaal in het land verbleef. Verzoekster is van oordeel dat het dossier niet doet blijken van een bijzondere complexiteit. Niets belette de overheid terzake een beslissing te nemen. Bovendien meent verzoekster dat niets in haar gedrag of dat van haar gezin enige vertraging kan hebben veroorzaakt. Aldus heeft de overheid door het stilzitten gedurende vier jaren een redelijke termijn overschreden. Verzoekster benadrukt nog dat zij haar aanvraag heeft ingediend vanuit een wettig verblijf en dat zij wel degelijk benadeeld werd door het stilzitten daar zij geen zekerheid kreeg en verzeilde in een precaire verblijfsrechtelijke toestand. Tot slot stelt verzoekster dat de minister niet beschikt over een gebonden bevoegdheid. Hij is dus niet verplicht om dezelfde beslissing te nemen na een nietigverklaring.

De Raad stelt vast dat de overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat verzoeksters aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. Uit haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf blijkt dat de elementen die zij als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd en waardoor zij haar aanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure in hoofdorde te maken hadden met het feit dat haar asielprocedure destijds nog hangende was. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielprocedure van verzoekster ondertussen definitief beëindigd is. Deze elementen kunnen hoe dan ook niet meer in aanmerking worden genomen indien de overheid ertoe verplicht zou worden opnieuw te beslissen. De overige elementen die verzoekster heeft aangehaald, namelijk het feit dat zij schoolgaande kinderen heeft en dat haar kinderen in België gedoopt zijn, worden door de verwerende partij niet als buitengewone omstandigheden beschouwd. Dit lijkt niet kennelijk onredelijk. Verzoeker betwist trouwens niet dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekster, die sinds de definitieve afwijzing van haar asielaanvraag illegaal in het Rijk verblijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen voordeel kan halen uit het middel, zodat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

Het tweede middel is onontvankelijk bij gebrek aan belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU, wvd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J.CAMU.